Колись ми з дівчиною двоє кохалась,
Одначе поводились завжди гаразд;
Не раз "в чоловіка та жінку" ми грались, –
Ні сварки у нас не було, ні образ.
Ми з нею удвох жартували, втішались,
Та все цілувались собі, милувались.
Пустуючи так, немов діточок двоє,
"Ховатись" ми здумали в лісі та в полі, –
І так заховалися мудро обоє,
Що потім уже й не знайшлася ніколи.